

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 17/2022
13.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Радмиле Драгићевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног АА, због прекршаја из члана 61. став 1. тачка 13) Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр.112/22 од 29.03.2022. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Пироту 01Пр бр.2513/21 од 11.01.2022. године и Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељење у Нишу II-208 Прж.бр.2583/22 од 09.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 13. априла 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр.112/22 од 29.03.2022. године, поднет против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Пироту 01Пр бр.2513/21 од 11.01.2022. године и Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељење у Нишу II-208 Прж.бр.2583/22 од 09.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Пироту 01Пр бр.2513/21 од 11.01.2022. године, окривљени АА оглашен је одговорним због извршења прекршаја из члана 61. став 1. тачка 13. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима, за који прекршај је осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара.

Истом пресудом на основу члана 40. Закона о прекршајима, одређено је да је окривљени дужан да изречену новчану казну плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да ће у супротном суд на основу члана 315. Закона о прекршајима одлучити посебним решењем о начину извршења неплаћене новчане казне.

Окривљени је обавезан и да на име трошкова прекршајног поступка плати паушални износ од 2.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Пресудом Прекршајног апелационог суда у Београду, Одељење у Нишу П-208 Прж.бр.2583/22 од 09.02.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Дејана Смиљанића, а пресуда Прекршајног суда у Пироту 01Пр бр.2513/21 од 11.01.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости ПТЗ.бр.112/22 од 29.03.2022. године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14 и став 2. тачка 3. и 4. у вези члана 272. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима обавестио Републичког јавног тужиоца, који седници није присуствовао, те на којој је размотрио списе предмета, заједно са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14. и став 2. тачка 3. и 4. у вези члана 272. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима.

С тим у вези, у захтеву се истиче да место извршења прекршаја представља битно обележје прекршаја, па имајући у виду да изрека првостепене пресуде не садржи назначење места извршења прекршаја окривљеног, већ само место вршења контроле, које се не може прихватити као место извршења прекршаја, то је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14. и став 2. тачка 3. Закона о прекршајима. У захтеву се истиче и да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4. у вези члана 272. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима, јер по службеној дужности није испитао да ли постоји повреда одредаба прекршајног поступка првостепеног суда.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, по оцени овога суда, не могу се прихватити као основани.

Наиме, изреком првостепене пресуде окривљени АА оглашен је одговорним што је дана 14.08.2021. године у 8,09 часова у месту ..., код ..., где је извршен надзор на путу над радом посаде возила читавањем картице тахографа за теретно возило ближе наведено у изреци, те установљено да за временски период од 25.07.2021. године од 18,37 часова до 26.07.2021. године у 18,37 часова окривљени није искористио скраћени дневни одмор у року од 24 часа након завршетка претходног дневног или недељног одмора, а део одмора који улази у наведени од 24 часа краћи је од дозвољених 9 часова, а најмање 8 часова, тако да је искористио 08,01 часа одмора а недостаје му 59 минута скраћеног дневног одмора, што је супротно члану 8. став 2. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима (члан 8. став 2. АЕТР споразума).

Чланом 8. став 2. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима („Службени гласник РС“, бр. 96/2015 и 95/2018), прописано је да члан посаде возила мора да искористи нови дневни одмор у року до 24 часа након завршетка претходног дневног или недељног одмора.

Чланом 61. став 1. тачка 13. истог закона, прописано је да ће се новчаном казном у фиксном износу од 10.000,00 динара казнити за прекршај физичко лице које не искористи скраћени дневни одмор у року од 24 часа након завршетка претходног дневног или недељног одмора, а део одмора који улази у наведени рок од 24 часа је краћи од дозвољених 9 часова, а најмање 8 часова, под условом да је коришћење скраћеног дневног одмора дозвољено, супротно члану 8. став 2. тог закона (члан 8. став 2. АЕТР споразума).

Одредбом члана 10. став 1. Закона о прекршајима прописано је да прекршај може бити извршен чињењем или нечињењем, а ставом 2. истог члана прописано је да је прекршај извршен нечињењем када је пропуштање да се предузме одређено чињење прописом предвиђено као прекршај.

Одредбом члана 12. истог закона прописано је да је прекршај извршен како у месту где је учинилац радио или био дужан да ради, тако и у месту где је последица наступила.

Дакле, код прекршаја извршених нечињењем, последица прекршаја је трајног карактера, обзиром да прекршај извршен нечињењем представља пропуштање да се предузме одређено чињење.

Имајући у виду наведено, те да је окривљени предметни прекршај извршио нечињењем, обзиром да у временском периоду од 25.07.2021. године од 18,37 часова до 26.07.2021. године у 18,37 часова није искористио скраћени дневни одмор у року од 24 часа након завршетка претходног дневног или недељног одмора, односно искористио је 08,01 часа одмора, а недостајало му је 59 минута скраћеног дневног одмора до дозвољених 9 часова, те при чињеници да последица прекршаја извршених нечињењем има трајни карактер, то првостепени суд није ни био у обавези да у изреци пресуде наведе тачно

место извршења кривичног дела. У конкретном случају, место извршења прекршаја не представља битно обележје прекршаја јер је прекршај извршен нечињењем, већ битно обележје представља време његовог извршења, а што је несумњиво утврђено и наведено у изреци побијане првостепене пресуде. Стога првостепени суд није ни био у обавези да утврди тачно место где је окривљени био у обавези да се одмори, нити да у образложењу даје разлоге о томе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да првостепени суд није учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 1. тачка 14. и став 2. тачка 3. Закон о прекршајима, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Неосновано се истим захтевом указује и да је другостепени прекршајни суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 264. став 2. тачка 4. у вези члана 272. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима јер по службеној дужности није испитао да ли постоји повреда одредаба прекршајног поступка првостепеног суда. Ово стога што је другостепени суд, управо одлучујући о жалбеним наводима браниоца да је изрека пресуде неразумљива јер не садржи тачно место прекршаја, о томе због чега овај жалбени навод оцењује неоснованим изнео јасне разлоге у својој одлуци, на страни 2 став 8 и страни 3 став први. Стога ни другостепеном пресудом нису учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка на које се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца неосновано указује.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је поднети захтев одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 287. став 3. Закона о прекршајима донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За Председник већа-судија
Дубравке Дамјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић